

A szülői ház meghatározó szerepet játszik mindannyiunk életében. Szüleinktől és nagyszüleinktől nemcsak biológiai tulajdonságokat öröklünk, hanem lelkieket is. Szokták mondani, hogy a szeme tiszta anyja, a járása, mint az apjáé, a hanglejtése nagyapja. De azt is szokták mondani, hogy „amilyen az anya, olyan a lánya”. Régi megfigyelések ezek, amelyek kétségtelenül beszélnek a szülők és otthonunk személyiséget formáló szerepéről és erejéről. Egy gyermek életében maradandó nyomot hagy a szüleivel való kapcsolata, melyet egy egész életen át hordoz, legyen az jó vagy rossz, építő vagy romboló. Az igazán jó életrajzok sohasem az illetővel, hanem szüleivel, sőt nagyszüleivel kezdődnek.

Így volt ez az ifjú Timóteussal is. Pál apostol halála előtt a fogságból írja ezt a levelét ifjú munkatársának, lelki gyermekének. Hálával emlékezik vissza az öreg apostol azokra az évekre, amikor Timóteust szolgálatba állította. Szüntelen imádkozik érte és most élete végén különösen is nagy szeretettel gondol vissza Timóteus családjára. Második missziói útján Lisztrában találkozott Pál apostol Timóteussal, egy tanítvánnyal. Édesapja görög volt, valószínű hitetlen férfi, mivel nem metélték körül a gyermek Timóteust. Édesanyja Euniké, zsidó asszony volt, aki tanította a gyermeket az Ószövetség ígéire. Euniké édesanyja, Lóisz is fontosnak tartotta azt, hogy a diaszpórában élve hitüket gyakorolják és ragaszkodjanak a zsidó hagyományokhoz. Timóteus gyermekkorától fogva ismerte a szent írásokat (2 Tim. 3:15), mert Édesanyja és Nagyanyja tanították rá. Pál apostol hirdette Lisztrában Krisztust, mint a megígért Messiást, ekkor térhettek meg és váltak keresztyénekké, krisztuskövetőkké Lóisz, a Nagymama, Euniké, az Édesanya és Timóteus, aki már felnőtt volt ekkor. Pál apostol munkatársaként Timóteus hűségesen végezte az evangélium hirdetésének szolgálatát, akkor is, amikor az apostol börtönben volt hite miatt. Timóteus fiatalon lett az efezusi gyülekezet pásztora, sokan megvetették éppen fiatalsága miatt, ezért volt szüksége az öreg Pál bátorítására és tanácsaira. Pál hálaadásában hangsúlyozza a szülői ház áldásait Timóteus életében. Kálvin kommentárjában azt írja: Timóteus „az istenfélelmet már az anyatejjel magába szívhatta.”

Timóteus gyermekkorában olyan alapokat kapott Édesanyjától és Nagymamájától, ami segítette őt a későbbi evangéliumi szolgálatban és az ezzel járó szenvedésben. Istenfélő életre, erkölcsös életre nevelték a gyermeket, megismertették vele Isten nagy tetteit az Ószövetségből és segítették őt abban, hogy a felnőtt életben majd egyedül is megállhassa a helyét. Az Édesanyák komolyan vették szerepüket és hatásukat gyermekük életében. Megtanították őt imádkozni is. Komoly bátorítás ez és figyelmeztetés a mai szülőknek is. Olyan hatással lehetünk a gyermekekre, hogy az egy egész életen át elkíséri őket. De figyelmeztetés is egyben, mert ha nem az Ige tanítása szerint neveljük őket, akkor egy életre (de legalábbis hosszú évekre) megkeseríthetjük gyermekeink életét. Az Édesanyáknak és Nagymamáknak nagyon fontos szerepük van a gyermekeik életében. Idősebb emberektől gyakran lehet hallani ezt a kifejezést: „Ezek a mai fiatalok!” Ilyenkor mindig eszembe jut az, hogy a mai fiatalokat, a mai idősek nevelték és tanították... Kedves Édesanyák, kedves Nagymamák! Mire tanítjátok a gyermekeiteket? Milyen példát mutattok nekik? Imádkoztok velük, olvassátok nekik Isten Igéjét? Elhozzátok őket a gyülekezetbe? Meg vagytok győződve arról, hogy csak Istennel lehet teljes és boldog az életük? Milyen szép és Istent dicsérő az, amikor az egész család Krisztust követi és istenfélő életükkel példát mutatnak ebben a világban.

Pál, amikor Timóteusra és családjára gondol, eszébe jut valami. Nem a vendégszeretet, nem a házuk, nem is a régi szép emlékek, amikor még Pál is fiatal volt, nem is a pénzük, pedig biztos támogatták Pál szolgálatát. Mi jutott Pál eszébe, amikor imádkozott az ifjú munkatársáért? A képmutatás nélküli hit, amely a Nagymama és Édesanya életére jellemző volt. És éppen ezért jellemző volt Timóteusra is. Pálnak a hit jut eszébe, amikor rájuk gondol. Mégpedig olyan hit, amelyik képmutatás nélkül való. Ez a szó jelentheti még azt, hogy színlelés nélküli. Pozitívan megfogalmazva: igaz és őszinte. Ilyen hite volt a családnak. Valódi hitük volt, amelynek ereje meglátszott a hétköznapiak során is. Pál ebben a levelében leírja Timóteusnak, hogy ő tudja, kiben hisz. Életét egy versenyhez hasonlítja, és élete végén halálához közeledve el tudja mondani azt: a hitet megtartottam. Lehet elvesztettem világi dolgokat, de az örökélet az enyém. És Pálnak semmi sem volt fontosabb, mint a Krisztusba vetett hit hirdetése életével és szavaival. Pál hiteles életet élt, aki nem színlelte azt, hogy hisz Istenben. Timóteusnak és Édesanyjának, Nagymamájának biztos alapja volt az életre. Ez pedig nem más, mint a képmutatás nélküli hit. Az evangéliumba vetett hit, amely vallja, hogy Isten Krisztusban megmentette őket, elhívta őket szent hívással, nem a cselekedeteik alapján, hanem kegyelemből, Isten eleve elrendelése alapján, amelyet örök idők előtt elhatározott már, és nyilvánvalóvá vált mindez az Üdvözítő Jézus Krisztus megjelenése alapján, aki eltörölte a halált, és életet hozott, és halhatatlanságot az evangélium által. Ez a képmutatás nélküli hit. Elfogadni azt, hogy Jézusnak miattam kellett meghalnia, mert bűnös vagyok. Beismerni azt, hogy hit nélkül

senki sem lehet kedves Isten előtt, senki. Erre tanították az Édesanyák az ifjú Timóteust, és erre kell nekünk is tanítanunk gyermekeinket. Már akkor is Pál idején sokan képmutatásból követték Krisztust. Pál írja, hogy ezek az emberek a kegyesség látszatát megtartják, de annak erejét tagadják, mindig tanulnak, de nem ismerik meg az igazságot. Ellenállnak az Evangéliumnak, ezért a Krisztus keresztjének az ellenségei. Hitük nem igazi és nem őszinte, hanem képmutató, akárcsak a farizeusoké volt Jézus idejében. Isten a szívek vizsgálója, előle nem lehet semmit elrejteni. Az Evangéliumnak ereje van, életet formáló ereje, amely képes megváltoztatni a szíveket és képes új életet adni családoknak.

Kedves Édesanyák, kedves Nagymamák! Isten csodálatos ajándéka számunkra a hit. Csodálatos kiváltság az, hogy hatással lehettek gyermekeitek életére. Óriási kiváltság, amikor gyermekeitek valami olyan örökölhetnek tőletek, amit nem lehet elveszíteni, mert örök: az Istennel való közösséget Jézus által az igaz hitben. Merjétek vállalni ezt a hitet minden körülmények között, legyetek hiteles példák gyermekeitek és unokáitok előtt. Kedves Gyermekek! Kövessétek Édesanyátok és Nagymamátok Jézus Krisztusba vetett hitét, kövessétek példájukat! Legyetek hálásak Értük mindenkor és szeressétek őket nagyon! Ámen.

1. Mit parancsol Isten Igéje a Példabeszédek 22:6-ban és milyen ígéret fűződik hozzá?
  2. A 2 Timóteus 1:9-10 versek alapján fogalmazzuk meg, hogy mi az Evangélium! Mi jellemzi?
- A. Hogyan emlékezünk vissza a szülői házra? Mit hoztunk onnan? Mi az, amiért hálásak vagyunk?
  - B. Hogyan tudnánk még jobban kimutatni hálánkat Édesanyánk felé a hétköznapi során?
  - C. Miben segíthetjük a fiatalabb nemzedéket? Mit kellene feltétlenül átadni nekik?
  - D. Milyen konkrét helyzetekben éljük meg a hitünket? Kísért minket is a képmutatás?
  - E. Beszéljünk a hiteles, evangéliumi élet erejéről! Kik példák ebben nekünk?